український католицький часопис

МІСІОНАР

РІК ЗАСНУВАННЯ 1897 № 10 (36) * ЖОВТЕНЬ 1995

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Засновники - Отці Василіяни

Головний редактор
о. Василь Зінько, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ,
о. Іван Новак, ЧСВВ,
о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ,
о. Йосиф Будай, ЧСВВ,
о. Павло Мадяр, ЧСВВ,
Неоніла Стефурак

Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-46-94

Підписано до друку 2.10.95
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1.
Умов. друк. арк. 5,2. Умов.
фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид.
арк. 5,0. Тираж 3000 прим.
Зам. 47.

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
книжковій друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

З М І С Т

Володар Буженко
Нехай святиться ім'я твоє! 1
Намір апостольства молитви на листопад 2
Папа Іван Павло II навчає
Дар, що приходить з висоти 4
Вільно визнавати власну віру 5
о. Павло Мадяр, ЧСВВ
Між Богом і світом 6
Світлана Рабонець
Христинопільська Матір Божа 8
Ігор Скленар
Перлина василіянського шкільництва 11
Люба Процик
Відновлений хрест 12
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Монастир Святого Онуфрія у Львові... 14
Володар Буженко
Три якості Божих заповідей 15
Ігор Скленар
Дорога на схід 16
Володар Буженко
Свята місія в Дегові на Рогатинщині 18
Свята місія в Порубах на Яворівщині 18
Антін Кущинський
Найдавніша українська ікона Богоматері 19
о. Ю. Катрій, ЧСВВ
Празник Покрова Пресвятої Богородиці 21
Не зволікай з любов'ю 23
Ольга Крак
Обручниці Христа 25
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Якою повинна бути молитва 26
Вісті звідусіль 27
Анна Наорлевич
З часів підпілля 28
о. Йосиф Будай, ЧСВВ
Вона не шукала людської слави 29
Нам пишуть 30
Святомир М. Фостун
Бог... 31
Пшеничне зерно 31
Володар Буженко
Незвичайне негреня 32
Надія не розчаровує 32

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонер", 1995.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

НЕХАЙ СВЯТИТЬСЯ ІМ'Я ТВОЄ!

Ісус Христос, навчаючи апостолів молитися, дав їм Господню молитву, що починається словами: "Отче наш, що єси на небі! Нехай святиться ім'я Твоє..." Однак прохання це вимагає від нас ще й діла. То чим же якнайдіяльніше славити ім'я Господнє?

1. Молитвою. Молячись, ми виконуємо слова святого Писання: "Хто призове ім'я Господнє, той спасеться". Адже щоразу, коли молимося, ми звертаємося до Бога, до Богородиці і до святих, водночас явно чи самозрозуміло призиваючи ім'я Господнє. Але не лише словом - співом ми теж повинні прославляти ім'я Господнє, тим самим випрошуючи собі ласки та сили витривати в добрі.

2. Другий спосіб славити Боже ім'я -це кликати Бога за свідка, як от під час укладання шлюбу, коли молоді присягаються перед Богом в любові і вірності одне одному до самої смерті.

3. Третій спосіб прослави Божого імені - християнський привіт. В нашому народі здавна зберігся гарний звичай при зустрічі вітатися Божим ім'ям. "Слава Ісусу Христу", - злітають з уст слова привіту. "Навіки слава", - лунає у відповідь. "Христос воскрес - воістину воскрес!" - вітаємося під час Великодніх свят. "Христос народився - славімо Його!" - промовляємо в Різдвяні дні. "Дай Боже, щастя!" чи "Боже, помагай!" - озиваємося до працюючого. "Дякую. Дай, Боже, і вам", - чуємо у відповідь. "Зоставайтеся з Богом", - кажемо до рідних, виходячи з хати. "Ідіть з Богом", - відповідають ті, що зосталися. Починаючи якесь діло, мовимо: "Боже, благослови!.. В ім'я Боже!.. З Богом починаймо!", а, скінчивши, "слава Богові" кажемо. "Христос посеред нас! - Є і буде!" - вітаємося в церкві.

Кожен з цих привітів є нагодою щоразу прославляти Боже Ім'я, гідно і з належною пошаною Його вимовляти. І це велика слава нашому християнському народові. До того ж ще папа Пій XII надав за такі привіти частковий відпуст, тобто, проказуючи їх, одержуємо часткове відпущення кари за гріхи в дочасному (чи й у вічному) житті.

Тож хай завжди у наших родинах і між нашими християнами панує та гомонить Боже слово - християнський привіт, яким осягнемо багато ласк та повноту Божого благословення!

Володар БУЖЕНКО

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Оце Серце, що так дуже полюбило людей...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й терпіння нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників і у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву і Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

Загальний: ЩОБ ЗНЕОХОЧЕНИМ ДО ЖИТТЯ ЛЮДЯМ ПО-ДРУЖНЬОМУ ВІДКРИТИ СЕНС ЖИТТЯ І ВІЧНІ ВАРТОЩІ (Поблагословлене Святішим Отцем).

Відтоді, як у світі запанувала філософія матеріалізму, часто проявляються випадки самогубств. Церква бере до уваги ці обставини і радить по-дружньому ставитись до людей, особливо до знеохочених життям. Таких людей зустрічаємо все частіше, а тому не лише молитва, але й уважне ставлення до людини може врятувати її від вічної прірви. От бачимо засмученого чоловіка чи жінку: скажімо кілька привітних слів, потішмо їх. Слова наші намарно не підуть. Людина отямиться і подумає, що не всі вовки та змії: є душі гарні і добрі.

А що ж таке сенс життя?.. Це переконання, що нам Бог дав його не намарно. Одні гадають, що земне життя - це тільки долина сліз, інші користуються з кожної нагоди, щоб веселитися та розкошувати. Але життя земне - це випробування і підготовка до вічного життя. Це відповідь на питання, чи варті ми неба і Бога. Недаремно Христос проповідує вузьку і тернисту дорогу, хоч, на жаль, нею мало хто йде.

А вічні вартощі... Що це таке? Це, передусім, Божа ласка, благодать Божа. Вона найвартісніша, бо нею купується вічна слава і нагорода. Відтак вічну вартість мають молитва, піст, милостиня і терпіння. Врешті, чеснота - це теж неабияка вічна вартість, бо нею людина уподібнюється до самого Бога, безмежно доброго і досконалого.

Місійний: ЗА ЗБІЛЬШЕННЯ ПОШАНИ ДО ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ І ГІДНОСТІ.

Намір вельми актуальний та важливий для нас усіх. Цінуймо ж життя - цей найбільший Божий дар, що є підставою для усіх інших дарів. Бережімо його в собі і в інших. А досягнемо цього тверезістю та послухом Євангелії. Не забуваймо і про час: він непомітно і безповоротно минає, і втрата його приносить непоправну шкоду. Ось іде чоловік на війну, а рідні просять, щоб він нікого не вбив і не скалічив: не зазіхав на життя ближнього. Він пообіцяв це зробити, дотримав слова і повернувся з війни навіть не поранений. Шанував чуже життя, тож Бог пошанував та зберіг його. Так і ми намагаймося робити.

Місцевий: ЩОБ НЕПОРОЧНЕ СЕРЦЕ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ ВТІШАЛОСЯ НАШИМ ГЛИБОКО ДУХОВНИМ ВШАНУВАННЯМ ПРЕСВЯТОЇ ЄВХАРИСТІЇ.

Мати завжди тішиться успіхами та пошаною, яку інші віддають її дітям. Має втіху і Пресвята Богоматір, коли ми шануємо Її сина, Господа нашого Ісуса Христа. Це приносить Їй невимовну радість. Але найбільше йдеться нам про вшанування Пресвятої Євхаристії, бо останнім часом ворог душ, спасіння людського і самого Бога робить все, щоб відвернути людей від пошани утаєного в Кивоті Ісуса. Оте легкодушне ставлення багатьох до відправи св. Літургії, до Кивота і до самого св. Причастя - наслідки його праці. Він хотів, щоб сам Христос йому поклонився, тож вельми радіє, коли люди не схиляють колін перед Пресвятою Євхаристією, не вміють поводитися в церквах, приходять у святі храми нескромно одягненими.

Ми ж, вірні, стараймося не лише самі гідно поводитися перед Пресвятою Євхаристією, але й за непошану та зневагу інших постійно перепрошуймо Ісуса в Пресвятій Євхаристії. Таким чином ми вельми потішимо Пренепорочне Серце Богородиці.

Покровитель на листопад - св. влкмч. ДМИТРІЙ (8. XI).

Життя і приклад св. Дмитрія переконують, що можна бути християнином в кожному стані, навіть у військовому однострої.

Заради Христа він зрікся маєтків, почестей і самого життя. Цей великомученик став втіленням науки св. Євангелії, де Христос вимагає зректися всього, і навіть самого себе. Святого Дмитрія здавна вшановує наш народ, і це не випадково, адже він походить з Солуня в Македонії і належить до слов'янського племені.

ДАР, ЩО ПРИХОДИТЬ З ВИСОТИ

Загальна аудієнція Иого Святості Івана Павла II, яка відбулася 2 серпня в залі Папи Павла VI, була присвячена екуменічній діяльності Церкви. На початку свого повчання Папа підкреслив значення молитви, як неодмінного і головного завдання тих християн, які по-справжньому прямують до повноти у вихованні волі Христа.

II Ватиканський Собор у своїй Конституції "Про екуменізм" говорить, що "дбати про відновлення єдності повинна вся Церква, як вірні, так і пастирі; це обов'язок кожного, відповідно до його здібностей, у щоденному християнському житті чи в богословських та історичних пошуках" (Про екуменізм, 5).

Інший важливий момент полягає в тому, щоб Церква усвідомлювала свої недоліки й хиби, які через людську неміч завдають смутку її членам впродовж усієї історії. Не можемо забувати нагадування св. євангеліста Івана: "Коли кажемо, що гріха не маємо, то ми самих себе обманюємо і правди в нас немає. Коли ж визнаємо гріхи наші, то Він - вірний і праведний - простить нам гріхи наші і очистить нас від усякого гріха". Собор прийняв до уваги це нагадування і тому закликає, щоб своєю смиренною молитвою ми просили прощення в Бога та у наших нез'єдинених братів так, як і ми прощаємо боржникам нашим.

Крім цього варто пам'ятати, що згода з братами інших Церков чи церковних спільнот, зрештою, як і з кожним ближнім взагалі, закорінена в бажанні вести життя щораз більшого наслідування Христа. Отже, це буде святість життя, забезпечена єдністю з Богом, завдяки благодаті Духа, з метою єдності всіх учнів Христових, бо єдність - це дар, що приходить з висоти.

Папа продовжував, що разом з "наверненням серця" і "святістю життя" до екуменічної діяльності належать також "приватні і спільні молитви за єдність християн", які підносяться у різних обставинах, а особливо у випадках екуменічних зустрічей. Святіший Отець звернувся і до бо́гословів, підкреслюючи, що вони повинні пояснювати католицьку віру більш

глибше і більш точніше, покірно та щиро приймаючи настанови Собору щодо екуменізму: "Нехай усі християни перед лицем усіх народів визнають віру в Триєдиного Бога, у втіленого Отця Божого, нашого Спасителя і Господа" (Про екуменізм, 12).

За повідомленням Радіо Ватикану

ВІЛЬНО ВИЗНАВАТИ ВЛАСНУ ВІРУ

21 червня в Римі відкрито мусульманську мечеть. В зв'язку з цим Святіший Отець висловив свою думку і нагадав, що Вселенська Церква шанує свободу кожного сумління і віровизнання, бо віра - це дар Божий і ніхто не має права нав'язувати іншому свої конфесійні погляди. Однак в деяких мусульманських країнах ще й досі не визнають свободи католицької віри, і це несправедливо, бо сам Христос сказав: хто хоче, щоб до нього добре ставилися, той спершу мусить сам робити добро іншим. В даному випадку дати повну релігійну свободу християнам. Свою промову Папа Іван Павло II закінчив словами: "Я усім серцем сподіваюся, що християнам та усім віруючим в усіх куточках землі буде надано право вільно визнавати власну віру. Про це я молю Господа й благаю посередництва Пречистої Діви Марії, яку вшановують також ісламські вірні..."

ВАРТО ПРИДБАТИ

У серпні побачила світ книга "Митрополит Андрей Шептицький. Матеріали та документи (1865-1944 рр.)" за редакцією професора Прикарпатського університету, доктора історичних наук Ярослава Заборовського (Львів-Івано-Франківськ, 1995). Видання вміщує біографію митрополита, двоє його послань ("Як будувати хату" та "Не убий") і фотоальбом його прижиттєвих фотографій, дванадцять з яких публікуються вперше.

МІЖ БОГОМ І СВІТОМ

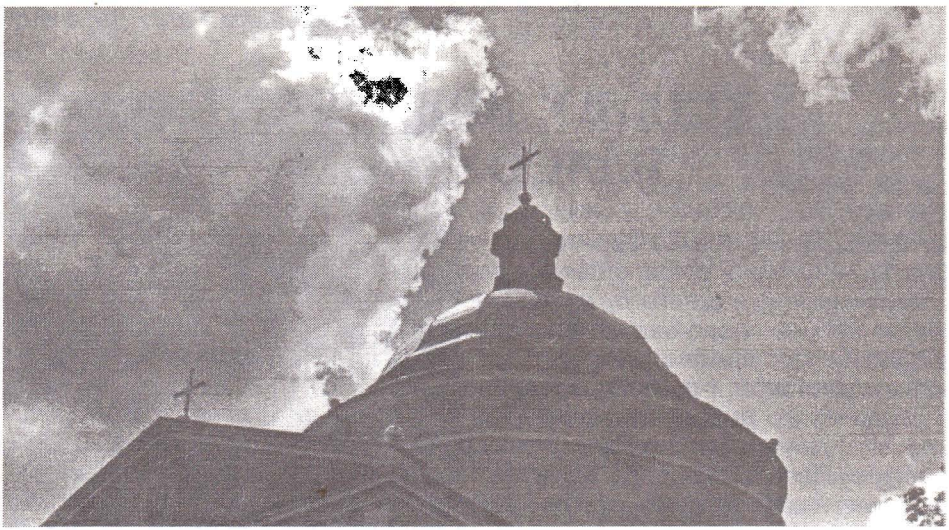

Світ - колиска нашого життя. Тут наше коріння, джерела нашого смутку і радості. Тут народжується, розвивається, старіє і вмирає наше тіло, та все більше знання і досвіду набуває наша душа. І чим більше ми пізнаємо світ, чим більше розвиваємо свої здібності, тим глибше можемо збагнути тайну буття, здобути краще поняття про самого Творця. До Бога ми можемо підніматися лише пізнаючи Його творіння - світ, але за однієї умови, що будемо правильно використовувати свої тілесні і духовні сили та не збочимо з дороги, яка веде нас вгору, до пізнання Істини. Як зламані буревієм дерева, ми теж можемо загинути або зів'янути від нестачі вологи та світла - наш світ може стати для нас не лише матір'ю, але й мачухою. Тільки Бог є тим полюсом буття, що тягне нас вгору, випрямляє поламане, лікує поранене, укріплює ослаблене, лише треба завчасу знайти стежину, яка веде до Нього, або, принаймні, не ухилятися від тих контактів, які він сам прагне налагодити з нами. Бо ті самі речі можуть бути нам і на хосен, і на шкоду. Здоров'я, краса, мудрість, сила можуть нам не тільки допомагати, але й шкодити в пошуках змісту життя. Завелике світло часто засліплює! Впевненість у своїх силах, у своїй непомильності, в облудному відчутті, що наше життя не може раптом зникнути, заводить нас в таку безвихідь, де неможливо пізнати Істину. Так, людина обмежена, не самодостатня, в усьому від інших залежна, але розуміння цього приходить лише з роками, тому для більшості людей шлях до Бога - це усвідомлення минущості, недосконалості, обмеженості світу. Пташка тоді розпростовує крила, коли під її ногами ламається суха галузка...

Немає такого людського розуму, який би з часом не збагнув, що світ, із заведеними в ньому порядками, ніколи не задовільнить людину. Бо не може те, що має завершення, задовільнити нескінченне; старіюче, слабнуче, вмираюче ніколи не задовільнить того, що прагне бути вічно і з дня у день відновлюватись. Розділена між світом і Богом, між видимим і невидимим, людина є великою проблемою для самої себе і для світу. Порятувати її може лише гармонія, рівновага між тим, що минає, і тим, що ніколи не мине. Перше в компетенції науки, друге - релігії. В першому між людьми не може бути великих розбіжностей - наукові досягнення цінуються і з розвитком цивілізації примножуються. Однак в релігійних питаннях розходження дуже великі, і якщо нас не зв'яже Бог, всі наші змагання виявляться безглуздими і безрезультатними. Страшна облудність перших поганських релігій є достатнім доказом цього. Але і значно пізніше найбільше шкодили релігії якраз надто сміливі, ті, що довіряли своєму розумові люди. Не випадково вся об'явлена релігія пересипана такими словами: БОГ ГОРДИМ ПРОТИВИТЬСЯ, А ПОКІРНИМ ДАЄ ЛАСКУ! "Бог багатих відіслав з нічим, а голодних наповнив благами", "Перші будуть останніми, а останні першими", "Горе вам, що тепер смієтеся, бо ви плакати будете"...

Насправді ж вся загадка в тому, що ми мусимо визнати: Божий світ нам невідомий. Сам Ісус сказав: "Хто із землі, по-земному говорить, а хто з висоти, той над всіма... Ви говорите те, що знаєте, а я свідчу про те, що чув від Мого Отця". Зрозуміло, що ніхто, крім Ісуса, не мав права стверджувати: "Я ДОРОГА, ПРАВДА І ЖИТТЯ... ДО ОТЦЯ НІХТО НЕ ПРИЙДЕ - ТІЛЬКИ ЧЕРЕЗ МЕНЕ". А якщо Бог вирішив об'явитися нам сам, ми повинні зайняти позицію маленької, слухняної, а тому віруючої і довіряючої дитини. Звідси і застереження Ісуса: ЯКЩО НЕ НАВЕРНЕТЕСЯ І НЕ БУДЕТЕ, ЯК ДІТИ, НЕ УВІЙДЕТЕ ДО ЦАРСТВА БОЖОГО! А яка може бути незгода між дітьми, що свідомі своєї слабості і до того ж об'єднані любов'ю та вдячністю до свого Батька? Суперечки точаться між тими, хто в чомусь ставить себе на місце Бога, хто береться навчати, не слухаючи УЧИТЕЛЯ, який сказав: "Один у вас УЧИТЕЛЬ - ХРИСТОС".

Погляньмо навкруги: звідкіля між людьми незгоди, непорозуміння, неспокій?.. З ПЕРЕОЦІНКИ САМИХ СЕБЕ, З НЕРОЗУМНОГО УЯВЛЕННЯ, ЩО ПРАВИЛЬНО ДУМАЮ ТІЛЬКИ Я! Хто пам'ятає про те, що не помиляється тільки Бог, той завжди питатиме себе: "А що б мені на це сказав Господь Бог?" Хто ж постарався серйозно пізнати євангельську науку, той на всі питання знайде правильні відповіді. Але найголовніша відповідь: НЕ НАЗИВАЙТЕ НІКОГО ОТЦЕМ НА ЗЕМЛІ, БО ОДИН У ВАС ОТЕЦЬ НЕБЕСНИЙ, І НЕ НАЗИВАЙТЕ НІКОГО УЧИТЕЛЕМ, БО ОДИН У ВАС УЧИТЕЛЬ - ХРИСТОС". Усі інші (навіть Папа) є учнями Христа - настільки добрими чи розумними, наскільки чинять за прикладом і наукою Христа, наскільки тримаються разом, радяться між собою, говорять один одному правду і прощають один одному. ВЗАЄМНА ЛЮБОВ МІЖ БРАТАМИ - ГОЛОВНА СИЛА ЛЮДЕЙ НА ЗЕМЛІ! Де прагнення до єдності, там завжди буде Бог, а де обмови, підозри, недовіра, там розпад. "Дім, поділений у собі, запустіє", - каже Спаситель.

о. Павло МАДЯР, ЧСВВ

ХРИСТИНОПІЛЬСЬКА МАТІР БОЖА

У Варшаві, на вулиці Медовій знаходиться головний осередок всіх греко-католиків Польщі - церква Успіння Богородиці з монастирем Отців Василіян. Головною святинею цього храму протягом тривалого часу є образ Матері Божої Христинопільської. І це не випадкова схожість з колишньою назвою нашого міста: ікона дійсно походить з Христинополя і має свою довгу та цікаву історію.

Колись, в давніших часах цей образ був власністю родини Садовських, яка мешкала на Західній Україні. Кожен голова родини заповідав його перед смертю своєму синові, як дорогоцінну реліквію, аж поки не отримав образ Станіслав Костка-Садовський, староста Робчинський і маршалок двору Франца Салезія Потоцького, воєводи Київського.

Коли в 1764 році на запрошення господаря міста прибули до Христинополя Отці Василіяни, вирішив Станіслав Садовський віддати цей образ до христинопільської церкви. Спонукало його до цього те, що образ не мав досі належного пошанування, оскільки був схований в його родинному скарбчику, а в церкві отримував би почесті від усіх вірних. Намір цей був здійснений у 1765 році. Передана була ікона в руки ігумена-ієромонаха Теодозія Грегоровича.

На образі, намальованому на полотні (80х70 см), зображено Матір Божу, яка тримає дитину на руці. Віддаючи образ до церкви,

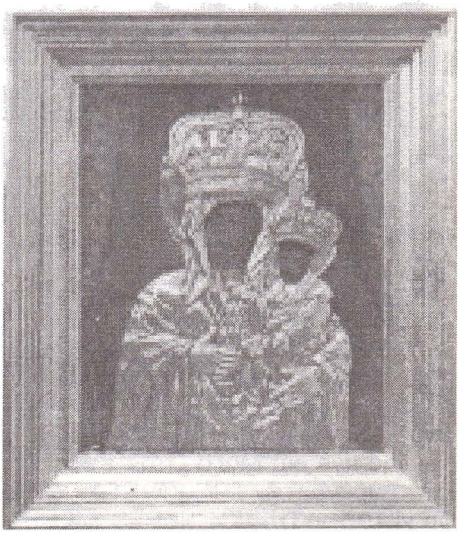

пан Садовський разом з ним віддав також срібний одяг на Матір Божу та Ісуса, 2 срібні корони: більшу - на Матір Божу, меншу - на Ісуса Христа, а також всі обітні дари, які давали люди за одержані ласки: срібні таблички (невеличкі, квадратної форми) із зображенням тих ласк, які вони отримали від Матері Божої перед цим образом. Всього їх було одинадцять і вони переконливо свідчили, що вже з давніх-давен люди вважали цей образ чудотворним.

Ікона була поміщена в іконостас церкви св. Юра. З того часу розпочалася ціла серія чудес оздоровлення хворих і допомоги у різних життєвих ситуаціях. Образ був оточений любов'ю і шаною. В 1773 році Отці Василіяни виготовили новий срібний одяг і корони та час від часу вдягали їх на образ.

В "Літописі монастиря Василіян в Христинополі" сказано, що в 1774 році художником о. Ігнатієм Беньковським з образу була зроблена копія, яка переховувалась в архіві монастиря. За ігуменства Ампліята Крижановського в 1777 році образ був прикрашений ще раз. Сукню і срібні корони, дані паном Садовським, було переплавлено і виготовлено нові одежі, багато прикрашені позолотою, перлами і дорогоцінним камінням.

В 1815 році уряд забрав цю сукню до каси белзького циркулу. Однак, щоб образ не був без належної оздоби, тодішній ігумен о. Маркіян Тарнавський наказав виготовити новий одяг. Сукня була зроблена з дерева, гарно різьблена і позолочена. Як описує очевидець, образ став ще гарніший і в такій оздобі стояв до 1901 року, коли тодішній парох Христинополя о. Маркіян Повх задумав зробити Матері Божій нову срібну сукню і нові корони. Парохіяни сприйняли цю новину з радістю і на їхні пожертви така сукня і корони були виготовлені. Обряд зміни окладу проходив дуже святково: "В неділю по Покрові, після першої Служби Божої відбулось благословення сукні, а після цього о. Маркіян виголосив слово в честь Матері Божої і привселюдно прибив до образу сукню і корони. Під час цього торжества було перший раз відспівано пісню до Матері Божої Христинопільської", слова і музику до якої склав і вперше заспівав о. Мелетій Лончина, вже відомий на той час автор релігійних пісень.

Образ Матері Божої вже віддавна славився чудесами. Ще коли він знаходився в помешканні панів Садовських, багато людей отримувало від нього ласки. А щоб вони не забулися, не пішли в забуття, почала родина Садовських їх записувати. Записи ті старанно зберігалися в родинному архіві і разом з образом були передані церкві.

Відтоді, як образ був виставлений в Христинопільській церкві, він набув великої шани серед людей.

Серед перших, хто почав поклонятися образові в церкві, була дружина фундатора монастиря - Ганна Потоцька. Вона замовляла щодня перед цим образом дві Служби Божі читані, а щосереди і щосуботи Службу Божу співану чи Молебні.

В монастирських книгах залишилося багато записів про ласки, які отримали віруючі, молячись перед іконою. Вони велися до 26 березня 1782 року. В цих джерелах детально описано кожну подію оздоровлення конкретних людей, які гаряче молились до образу Матері Божої.

Є також декілька свідчень опіки Богородиці цілим містом. Ось деякі з них. В 1768 р. під час великої пожежі в Христинополі, коли вже згоріло 56 будинків біля монастиря і займався дах василіянської церкви, монахи разом з народом, вклякнувши перед образом Матері Божої, заспівали "Під твою милість прибігаєм..." Одразу після того, як була відспівана ця молитва, змінився напрям вітру і це відвернуло полум'я від церковного даху: монастир разом з двома будинками залишилися неушкодженими.

В 1770 році лютувала морова хвороба довкола Христинополя. На бажання місцевих городян в серпні була організована процесія; з великими урочистостями навколо міста несли образ Матері Божої. Не дивлячись на те, що морова пошесть тривала ще п'ять місяців

після процесії, в Христинополі її не було.

Подібні записи збереглися і в історичному архіві міста Львова. Так, в "Хроніці монастиря Василіян в Христинополі від 1860 року", залишеній Григорієм Маркевичем, коротко описано три випадки: "Оздоровився хлопчик перед іконою Матері Божої і дівчина з Пархача. Дівчина Текля Турок видужала 5.V.1878 року на очі".

Після реформи монастиря 1888 року регулярні записи в монастирських книгах відновлюються. Деколи вони потрапляли і на сторінки друкованих органів, зокрема в 1901 році журнал "Місіонар" (№ 17) опублікував лист декана о. Кирила Селецького із сердечною подякою Богородиці від родини Савки за оздоровлення їхньої доньки-Марії.

На той час вже була складена молитва, якою люди зверталися до Матері Божої Христинопільської. Ось вона: "О, Пресвята Діво Маріє, Мати Господа нашого Ісуса Христа, Царице неба і землі. В покорі припадаю до Твоїх пресвятих стіп і визнаю, що я великий грішник і невартий Твого св. Покрова. Знаю, єдина, Твою велику любов і милосердя, з яким приймаєш усіх, хто до Тебе приходить, і тому відважуюсь і я благати Твою доброту про одну велику ласку: прийми мене, як свою дитину і оберігай мене завжди своєю материнською опікою. Я хочу, щоб Ти навіки була моєю Матір'ю, а я Твоєю дитиною. Не відкинь цього мого прохання, але ласкаво його вислухай. Зі свого боку я обіцяю Тобі, о моя Преподобна Мати, перед усім небом і землею, що ніколи в житті не допущуся ні думкою, ні словом, ні чином чогось такого, що би образило Твоє Материнське Серце.

Крім цього обіцяю, що буду по змозі старатися, щоб Тебе скрізь і всюди щораз більше вшановували і любили. Допоможи мені, о найдорожча Мати, Своєю ласкою, щоб я свої обіцянки протягом усього життя мого виконував. Нехай під Твоєю опікою живу і вмираю, лише тоді впевнюся, що повік буду щасливий на небі. Амінь."

Слава про чудодійну ікону Матері Божої Христинопільської наприкінці XIX ст. поширилась далеко за межами Галичини. Визнаючи цей факт і підтверджуючи значення образу, в 1902 році Папа Римський Лев XIII надав церкві св. Юра в Христинополі відпусти на всі великі свята Матері Божої і св. Онуфрія (мощі св. Онуфрія, другого покровителя цієї церкви, зберігалися в храмі).

В ці дні Христинопільський храм приймав особливо багато вірних. Так тривало до 1945 року. Після закінчення війни, в зв'язку з відомими подіями, монахи покидають монастир і виїжджають на захід. Залишилися тут лише два отці і один брат, які й надалі несли духовну обслугу тим, хто зостався у колись великій парафії. Останніми покинули монастир 17 червня 1947 року о. Арсен Кулибаба і брат Якинт Пилип. Від'їжджаючи, забрали з собою і найбільшу святиню храму - образ Матері Божої Христинопільської, а монастир і церква припинили свою діяльність більш як на сорок років.

Навесні 1994 року образ Христинопільської Богоматері повернувся до рідного храму у Червонограді.

Світлана РАБОНЕЦЬ,
м. Червоноград на Львівщині

ПЕРЛИНА ВАСИЛІЯНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА

Перша згадка про василіянський монастир у Бучачі датована 1712 роком. Саме з того часу у цій обителі розпочинається архітектурне збагачення та формується академічна школа, яка виховувала молодих душпастирів (тоді не вистачало духовних семінарій). Дві пожежі у монастирі наприкінці XIX ст. не зуміли повністю знищити освітянський напрямок праці бучацьких отців. Не випадково дослідник історії василіянських монастирів о. Михайло Ваврик, ЧСВВ називає Хрестовоздвиженську обитель "перлиною василіянського шкільництва". На початку XX ст. гімназійна установа при бучацькому монастирі завдяки старанням протоігумена о. Платоніда Філяса перетворюється у "Місійний Інститут ім. св. Йосафата", вихованці якого протягом 20-30-их рр. поповнювали новіціят Отців Василіян у Крехові. Лише друга світова війна та прихід більшовиків надовго перервали монаше життя у бучацькій обителі. Пізніше у її стінах розмістили профтехучилище, а безліч архітектурних цінностей було знищено.

До нинішньої реставрації монастиря, повернутого чинові св. Василія Великого у жовтні 1990 року, спричинився його настоятель о. Іван Майкович, який працює на Господній ниві разом з о. Августином Дзюрбаном та кількома братами. Крім ремонту дахів, монастирських приміщень, облаштування церкви, побудови котельні відроджується колишня наукова установа - Місійний Інститут. Тут на навчання поетапно залучатимуться біля двохсот юнаків, майбутніх місіонарів серед нашого народу.

За сумлінну працю у відновленні цінностей бучацького монастиря українське Товариство охорони пам'яток культури вручило у липні цього року о. Іванові Майковичу премію ім. Маргілевського. Залишається лише побажати о. настоятелеві Бучацької обителі плідної праці у справі виховання майбутніх василіянських ченців.

Ігор СКЛЕНАР

ВІДНОВЛЕНИЙ ХРЕСТ

Серед розкішної природи, що нагадує карпатські краєвиди, розкинулось містечко Бібрка. Розташоване за 36 км від Львова і за 7 км від залізниці станції Великі Глібовичі, лежить воно в долині ріки Боберки, лівої притоки Дністра.

Назва Бібрка вперше зустрічається в Галицько-Волинському літописі за 1211 рік, коли згадується річка Бобрка, що свідчить про стародавність урочища Боберка (Бібрка) - місця, де водилися бобри, на яких полювали за часів Київської Русі.

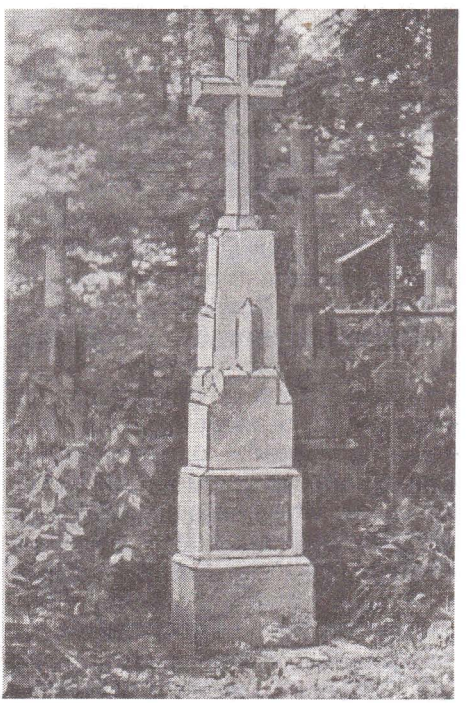

НА СВІТЛИНІ: відновлений хрест на могилі Йосифа Чемеринського в Бібрці.

Містечко ж під цією назвою вже існувало в першій половині XV ст.

Не раз ставала Бібрка жертвою вогню. У 1502 році турецько-татарська навала майже вщент зруйнувала місто, але воно, як та птиця Фенікс, завжди піднімалося з руїн.

Під кінець XIX ст. в Бібрці і навколишніх селах лютувала шалена епідемія холери. Вмирали цілими сім'ями. В розпачі здіймали руки до Бога, Божої Матері, благаючи порятунку. Матір Божа вислухала молитви і простягнула свій святий Покров над віруючими Бібрки і її околиць. Смерть відступила. Ті, що залишилися живими, на зібрані кошти на горі, у найпоетичнішому місці Бібрки поставили капличку, яку назвали ім'ям Святої Покрови. Землю під капличку пожертвував житель Бібрки - Заріччя Йосиф Чемеринський, могила якого і досі зберігається на Бібрському кладовищі.

Йосиф Чемеринський, як свідчить напис на підмурівку, помер у 1903 році. Проминули роки лихоліть. Міцний підмурівок-постамент вистояв, прекрасно збереглася надгробна табличка, напис на якій читається чітко і виразно, але хреста не стало. Зірвала його воєнна хуртовина. І так могила без хреста простояла півстоліття, а підмурівок волав до совісті нащадків. Отець Михайло Трач, тодішній парох церкви, допоміг розв'язати цю проблему. Новий хрест, витесаний з каменя, став на належне йому місце. Могилу було посвячено.

Свято Покро́ви Пресвятої Богородиці припадає на 14 жовтня. Це свято бібрчани разом з жителями навколишніх сіл з давніх-давен і до сьогодні (крім років радянської влади) святкують дуже урочисто.

Ім'я св. Покрови носить і Бібрська церква, що, наче писанка, прибрана вишивками дбайливих рук місцевих жінок.

У 1848 році, в часи, коли Галичина належала до Австро-Угорської монархії, було скасовано кріпосне право. На згадку про цю подію у 1898 році на території каплички св. Покрови (каплички Чемеринських, як говорять в народі) громадськість Бібрки встановила камінний хрест, постамент якого зберігся і досі.

Півстоліття він був без хреста. В часи завірюх хрест було розбито, а сам підмурівок, надійно і глибоко вкопаний в землю, дожив до наших днів. Він нагадував нащадкам про обов'язок відновити хрест. Цю важливу релігійно-громадську проблему розв'язав отець Михайло Трач разом з вірними церкви св. Покрови. У прекрасний погідний вечір за участю бібрчан хрест було посвячено.

У 1998 році він відсвяткує своє століття.

Люба ПРОЦИК,
м. Львів

НА СВІТЛИНІ: отець Михайло Трач посвячує відновлений хрест, встановлений 1898 року на честь 50-ліття скасування кріпацтва.

МОНАСТИР СВЯТОГО ОНУФРІЯ У ЛЬВОВІ

Початки чернечого життя у столиці Галичини спостерігаються ще за князя Юрія Львовича, що помер 1316 року. 1341 роком згадується ігумен Євфимій, що вилив дзвін на честь св. Юрія за часів князя Дмитра Детька.

Святоюрський монастир був спалений разом з городом князя Льва польським королем Казимиром, а відтак його відбудували, як міцну фортецю, через що в 1743 році важко було розбирати мури під катедру св. Юра.

Другим монастирем Львова став святоонуфріївський монастир побіч церкви св. Миколая. Спочатку він був підпорядкований катедрі св. Юра, доки не перейшов під владу Львівського братства. Потім залежав від Унівського монастиря, що біля Перемишлян, і врешті таки дістався Львівському братству. До речі, ктитором монастиря в 60-их роках XV ст. був львівський багатій Степан Дропан.

Нині на вході до монастирської церкви є дата: 1518 рік. Церква, що постала 1540 року, складалася з головної церкви та згодом спорудженої малої. Відтак добудовано святилище та захристію. 1902 року архітектор Іван Левинський добудовує каплицю Пречистої Діви Марії. Самі монахи створили іконостас на взірець богородчанського, а відомий маляр Модест Сосенко прикрасив його іконами.

Теперішній монастир датується 1510-80 рр. При ньому був притулок і шпиталь для старих та немічних членів Успенського братства. Під час австрійського забору з'єднано його зі шпиталем св. Лазаря. Тоді ж тут була невеличка бурса для незаможніх школярів.

На схилі гори був давній цвинтар, на якому був похований перший львівський друкар Іван Федоров. 1623 року монастир постраждав від пожежі, а згодом від козацької і татарської облог. В 1655-56 рр. монастир переобладнано на твердиню. Збудовано дзвіниці у формі веж, встановлено гармати. 1690 р. монастирські об'єкти обведено муром зі стрільницями. 1708 р. ставропігія переходить в унію і відтоді монастир належить безпосередньо до апостольської столиці.

1767 р. святоонуфріївський монастир переходить під управу Чину Святого Василія Великого. Після скасування в 1808 році святоіванівського монастиря монастир св. Онуфрія залишається єдиним чернечим осідком. Після реформи 1882 року тут перебував протоігумен і проводилися чернечі студії. Святоонуфріївський монастир став колискою "Місіонаря", Марійської Дружини, багатьох братств і товариств. Сьогодні тут знову оживає монастирське та церковне життя.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ТРИ ЯКОСТІ БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ

Божі заповіді (декалог) були дані вибраному народові на горі Синай через Боговидця і пророка Мойсея. Щоб краще їх дотримуватися, розважмо про їхні три якості:

1. Заповіді легкі

Чимало людей панічно бояться декалогу чи, пак, заповідей. Вони гадають, що заповіді - це ярмо, яке неймовірно важко носити. Але такі міркування облудні, бо заповіді вкладені у саму природу людини. Навіть тварини виявляють певні ознаки підпорядкування: опікуються своїм виводком, прив'язуються до тих, хто їх народив.

Тим більше, для нас, християн, заповіді не можуть бути важкими, бо ми маємо допомогу з неба, Божу ласку чи благодать. І вона робить тягар декалогу легким та милим. Та й саме Святе Письмо свідчить, що заповіді Божі не важкі.

2. Заповіді зобов'язуючі

Заповіді Божі зобов'язують всіх, усюди і завжди. Але є люди, що думають інакше. Коли я жив у Чако (Аргентина), церква там була далеко, і в неділю молитовні обов'язки треба було виконувати у власному помешканні. Наших земляків там було тільки двоє: буковинець Микола Мотрович та Мороз, з Мостиського повіту. Однієї неділі вибираюся до Миколи Мотровича. Приходжу, а він з сином працює на полі. "О, тут не Європа: маємо свободу", - пояснює. Постояв я трохи й пішов додому, дивуючись такому переконанню.

Хоч згодом бачив у столиці Аргентини, як у суботу йшли молоді люди з торою під пахвою до своєї синагоги, а в жидівських кварталах Буенос-Айресу зовсім не було торговельного руху. В Бразилії всі знали, що на свято кучок шкода їхати до Сан-Пауло, нічого тоді не владнаєш.

3. Заповіді нагороджують

Поцікавмося, чи ті, хто пильно дотримується Божих заповідей, мають докори сумління чи грижу совісті? Ніхто, ніколи й ніде... Чи потрапляють до в'язниць, психіатричних лікарень? Мають венеричні недуги чи СНІД?..

Дотримуючись Божих заповідей, людина не лише собі чинить добро, але і своїм ближнім, усій громадськості. Якби так робив кожен, зайвими були би правоохоронці і наглядачі у в'язницях, більше стало би у світі безпеки і спокою.

Не кажу вже про нагороду в потойбічному житті.

Дотриманням Божих заповідей ми виявляємо любов до Ісуса Христа та й до Бога взагалі, одержуємо перепустку у вічність.

Володар БУЖЕНКО

ДОРОГА НА СХІД

Завдяки праці голови місійного згромадження св. Кирила та Методія (Кельн, Німеччина) Йозефа Марії де Вольфа серед українців поширюється культ молитви на вервиці. Ще у жовтні минулого року з ініціативи пана де Вольфа в селі Грушеві на Львівщині започатковано Апостольство Молитви на вервиці. Того ж місяця шановний добродій з Німеччини та гурт паломників із західних областей України здійснили поїздку в Донецьк, де було посвячено камінь під будівництво греко-католицького храму. Кошти на його спорудження виділив Й.М. де Вольф. Він також планує розпочати будівництво в Донецьку духовного центру, який міг би стати місцем пропагування молитви на вервиці в східних областях України. У цьому центрі передбачається збудувати реколекційний будинок для молоді, харитативний центр, відповідні помешкання для паломників тощо. Перші ескізи розробив директор "Укрзахідпроектреставрації" Зенон Соколовський.

В середині липня Й.М. де Вольф разом із львів'янами побував у Донецьку, де його задуми щодо духовного центру підтримали представники місцевої влади. Паломники зі Львова брали участь у Богослужіннях донецьких греко-католиків. Львів'яни зауважили, що св. Літургії відвідують місцеві шахтарі, військові, представники влади, працівники органів внутрішніх справ. Під час розмов з шахтарями Й.М. де Вольф дізнався про труднощі, які виникають на шляху становлення Христової Церкви на цих теренах. Голова місійного згромадження порадив брати за приклад Ісуса Христа, який мав лише дванадцять послідовників - апостолів. Душпастирює в Донецьку серед вірних УГКЦ о. Василь Пантелюк. Він не обмежується діяльністю серед своєї пастви, а й часто

НА СВІТЛИНІ: промова Й. М. де Вольфа під час Богослужіння в Донецьку.

відвідує учбові заклади різних рівнів, інші громадські установи, тим самим поширюючи Слово Боже.

На Донеччині, крім згаданої, ще є п'ять незареєстрованих греко-католицьких громад. У Харцизьку, де існує одна з них, львів'яни та пан де Вольф були присутні на св. Літургії, яка правилася на площі Леніна. Цікаво, що престіл був встановлений на сходах палацу культури, навпроти якого і досі стоїть пам'ятник "вождю"...

Ігор СКЛЕНАР

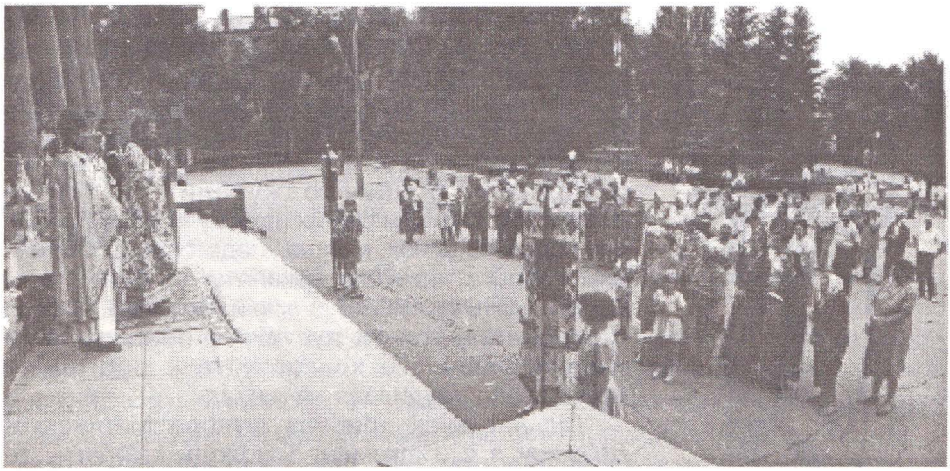

НА СВІТЛИНІ: під час Богослужіння в Харцизьку на Донеччині.

З ПОТОКУ НОВИН

БУДІВНИЦТВО ХРАМУ У ВІННИЦІ

Триває будівництво храму Святопокровської парафії Української Греко-Католицької Церкви у Вінниці. Проект цієї унікальної п'ятипольної споруди на одному з всеукраїнських конкурсів архітекторів зайняв перше місце. Його автор Олександр Дєнєжкін досьогодні опікується будівництвом. "Спорудження храму розпочинали ще у 1993 році, - розповідає п. Степан Ободянський, староста Святопокровської громади, - місце чудове - на березі Південного Бугу. Своїми силами та коштами допомагали монастирі та греко-католицькі громади зі Львова, миряни з Івано-Франківщини. Коли зводили фундамент, жодне вінницьке підприємство не бралося за спорудження будівлі: складно було із заокругленими навами храму. Але, дяка Богові, підприємство "Житомирспецбуд" кваліфіковано нам допомогло в цьому, і досьогодні ми будуємо разом. Так що, як на те воля Божа, сподіваємося закінчити куполи до престольного свята Покрови".

За повідомленням API

СВЯТА МІСІЯ В ДЕГОВІ НА РОГАТИНЩИНІ

В цьому селі свята місія відбувалася з 13 по 18 серпня. Настоятель церковної громади при церкві В'їзду Господа нашого Ісуса Христа в Єрусалим Всеч. о. парох Мирослав Любінець постарався, щоб усе вийшло якнайкраще. Вранці щодня правилася Служба Божа, а ввечері - молебень. Після відправ була місійна проповідь. Допомагали Сестри Йосафатки Доротея і Володимира. Вони займалися дітьми та молоддю, розповсюджували релігійну літературу. Окрім місійних наук були конференції для чоловіків, жінок, молоді і педагогів. 13 священиків з рогатинського деканату допомагали о. Василю Зіньку, ЧСВВ в місійній праці. Отець місіонар мав також зустрічі з працівниками управи місцевого колгоспу та в робітничій бригаді, що трудилася на жнивах.

Під час місії прибула дітвора Марійської Дружини з с. Підкаменя і молодь з Фраги, де давав останню місію о. Августин Діткун, ЧСВВ. Спочатку прийшла група дівчаток під проводом о. пароха Богдана Рудницького та його дружини Ганни, а наступного дня на роверах приїхало біля двадцяти хлопців. Закінчення святої місії відбулося дуже урочисто за участю о. мітрата Дмитра Бігуна, духовенства і великої кількості народу з села та околиць. Хай Господь благословить і Пресвята має всіх у своїй милості!

СВЯТА МІСІЯ В ПОРУБАХ НА ЯВОРІВЩИНІ

Відбувалася вона з 20 по 25 серпня. Деякі проповіді велися біля церкви св. Івана Хрестителя, бо приходили люди з сусідніх сіл. Вранці і ввечері проводилася місія для людей похилого віку, а після обіду - для дітей та молоді. Дітьми займалися Преп. Сестри Йосафатки Доротея і Володимира. Громадою керували Всеч. о. Ярослав Гайдюк і його дружина Олена. Приїздили також священики з інших сіл і з самого Яворова. Зрештою, о. В. Зінько гостив і в цьому місті, де мав три програмні місійні науки.

Володар БУЖЕНКО

НАЙДАВНІША УКРАЇНСЬКА ІКОНА БОГОМАТЕРІ

В найкращому творі українського письменства XII-го століття - "Слові о полку Ігоревім", знаходимо свідоцтво вшанування Матері Божої серед війська українського тієї доби. Герой походу, князь Ігор Святославович після двох років полону знову на рідній землі. Але він не спішить до Путивля, де чекає на нього люба дружина Ярославна, а Ігор... "ідет по Боричеву к святій Богородиці Пирогощей", щоб спершу їй подякувати.

З тих часів, починаючи від ікони Богоматері "Пирогощей", найпопулярнішими іконами на нашій українській землі є зображення Покрови Пресвятої Богородиці.

Та ікона "Пирогоща" звалася теж "Вишгородською" або "Вишковською", бо перебувала у Вишгороді біля Києва.

Стародавня чудотворна ікона Вишгородської ("Вишківської" - "Пирогощі") Божої Матері - це був і є один з найкращих наших зразків візантійського мистецтва з традиційним зображенням на ній Дитятка Христа, що Його тримає Богомати на своїй правій руці.

Як оповідає переказ, цю ікону привіз за часів князювання мономаховичів купець Пирогоща на човнах з Царгороду. Але за іншими даними, більш правдоподібними, її привезли з Візантії руські (українські) посли. А назва "Пирогоща" походила від грецького слова "піргос", що означає "вежа". Мабуть, ця ікона була у Візантії в церкві, що мала форму вежі, тому й ікону названо "Пирогоща".

Спершу цю ікону було поставлено в церкві Успіння Богородиці в центрі стародавнього історичного Подолу в Києві, яку збудував князь Мстислав, син Володимира Мономаха. Згодом перенесено до Вишгороду, до колишнього замку св. княгині Ольги за 15 кілометрів від Києва, в мурована церкву св. князів Бориса й Гліба.

8 березня 1169 року, у Великий піст, суздальський князь Андрій, прозваний москвинами "Боголюбським", пограбував у Вишгороді ікону Богородиці "Пирогощу" і вивіз її спершу до Суздаля, потім до Володимира на Клязьмі, а звідти в 1395 році перенесено її до Москви, де досі москалі тримають цю українську ікону в своєму полоні, назвавши її "Володимирською". Так її названо тому, що, мовляв, принесли її із свого міста Володимира на Клязьмі.

Перед нами монументальна наукова праця відомого археолога Ярослава Пастернака "Археологія України", видання Наукового Товариства ім. Шевченка (Торонто, 1961). У вступному слові автор підкреслює, що поштовхом до написання цієї великої наукової праці була "потреба виправити різні тенденційні замовчування, викривлювання,

одностороннє насвітлення явищ, а то й фальшування історичних фактів в некористь українського давноминулого в совєтських, а вслід за тим і чужомовних археологічних працях"...

З таким наміром професор Пастернак, описуючи мистецтво Київської Русі, зазначає, що з 40 ікон домонгольської доби, які збереглися донині, "найважніша і найдавніша серед них - Вишгородська ікона Богородиці з Дитятем, царгородського походження, що її Андрій Боголюбський вивіз у Володимир над Клязьмою, звідки й назва - Володимирська Богородиця, а пізніше у 1395 р. її перевезено до Москви"...

Між сторінками 592 і 593 цього видання поміщено кольорову репродукцію згаданої ікони Богоматері з Дитятком Христом на Її правій руці з таким написом: "Ікона Вишгородської Богородиці XI ст." Відтак, в примітці про подальшу долю нашої історичної святині - Вишгородської ікони Богоматері Ярослав Пастернак зазначає, що "оригінал Вишгородської чудотворної ікони Богоматері" він оглядав... "в Третьяковській картинній галереї в Москві. Копію її, цієї найславнішої і найбільш шанованої ікони Божої Матері на церковному слов'янському Сході поміщено тепер у французькій церкві Нотр Дам де Франсе в Лондоні".

Маємо також працю про українські ікони Святослава Гординського "Українська ікона 12-18 століть", видання "Провидіння" (Філадельфія, 1973). Тут поміщено кольорове зображення ікони Богоматері, ідентичне з репродукцією тієї, про яку згадано вище в праці Ярослава Пастернака. З поясненням, що це ікона Вишгородська, в дужках - "Володимирська".

З таким же традиційним зображенням ікони Богоматері, за часів від XI-го до подальших століть (з Дитятком Христом на правій руці) знаходимо в тій же книзі "Українська ікона 12-18 ст." копію старовинної ікони "Ігорівської Богоматері" з Києво-Печерської Лаври. Як приклад такого ж староукраїнського зображення ікони Богоматері треба згадати про відомий серед нашого ширшого загалу чудотворний образ Почаївської Божої Матері з XVI-го ст., поміщений в церковно-історичній монографії митрополита Іларіона "Фортеця Православія на Волині - свята Почаївська Лавра" (видання Т-ва "Волинь". Вінніпег, 1961). До речі, в радянському виданні великої семитомної "Історії українського мистецтва" Академії Наук УССР, у першому томі поміщено кольорову репродукцію Вишгородської ікони Борогодиці, ідентичну з тими зображеннями, про які ми згадували в працях професора Я. Пастернака і С. Гординського, але тут ані словом не згадано про справжнє походження ікони та про її українську назву. Натомість під зображенням ікони подано її московську назву: "Владимирська Богоматір. Ікона XI-XII ст."

У вільному ж світі, серед української еміграції, зображення Вишгородської ікони Богоматері ще можна зустріти у вигляді невеликого формату образів або її копії у виданнях альбомного характеру.

Антін КУЩИНСЬКИЙ,
Детройт, США

ПРАЗНИК ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

"Величаємо Тя, Пресвята Діво, Мати Христа Бога нашого, і славимо всеславний покров Твій"

(Величання з XVI ст.)

Поміж Богородичними празниками нашого церковного року на осібну увагу заслуговує празник Покрова Пресвятої Богородиці. Культ Божої Матері як Покровительки нашого народу тягнеться золотою ниткою від княжих часів аж по сьогодні. Секрет того постійного, улюбленого й ревного культу Богоматері як Покровительки, лежить, мабуть, в тому, що тут ідеться не про земське і людське, але небесне й могутнє заступництво. А такого заступництва й опіки хоче кожна людина, родина й народ. Від самого початку існування нашої держави ми завжди мали великих і сильних ворогів. Тож нічого дивного, що наш народ шукав такої допомоги й опіки, проти якої не може встояти жодна людська сила, а тією поміччю був якраз покров Пречистої Діви Марії. Тому празник Покрова завжди був і є для нашого народу днем великого вияву любові і вдячності для Пресвятої Богородиці та днем радісної прослави і звеличення Її покрова й заступництва.

Головний мотив, який причинився до встановлення цього празника, це видіння св. Андрія Юродивого. Царгород, столицю Візантії, облягали араби. Ціле місто й народ у великій тривозі. В храмі Пресвятої Богородиці на Влахернах, де переховувалася Її риза, правиться всеночне. Між народом ревно молиться про охорону міста св. Андрій Юродивий зі своїм учнем Епіфаном. Відправа закінчується. Втім св. Андрій бачить, як від царських дверей - так звалися у греків головні вхідні двері церкви - йде світлом осяяна Пресвята Богородиця у супроводі св. Івана Хрестителя і св. Івана Богослова та при співі великого хору святих. Божа Мати підходить до престола, вклякає, довго молиться і заливається сльозами. Відтак встає, здіймає зі своєї голови преясну хустку-покров-омофор, і широко простирає її над народом у церкві. Видіння зникає. Св. Андрій і Епіфан, які бачили це видіння, зрозуміли, що Пресвята Богомати прийшла, щоб рятувати місто. Подія чуда блискавкою розноситься по всьому місту. Вороги відступають. Місто врятоване.

Від тієї хустки-покрова і празник дістав назву. Покров-омофор став символом опіки і заступництва Пресвятої Діви Марії.

Східна Церква у своїх Богослужбах залюбки підкреслює три найкращі привілеї Пресвятої Богородиці: Її Богоматеринство, Її Вседівицтво і Її Заступництво за нами перед Богом. І якраз цей третій привілей Божої Матері найбільше припав до серця нашому народові. Наші князі, наші королі, наше військо, наші козаки й гетьмани радо вибирають Пречисту Діву Марію за свою Покровительку й Опікунку.

Князь Ярослав Мудрий 1036 р. розбиває печенегів і з вдячності для Бога і Його Пресвятої Матері будує в Києві собор св. Софії і храм Благовіщення на Золотих Воротах. В церкві Благовіщення він 1037 р. віддає увесь народ в опіку Божої Матері. І так, з волі нашого монарха Пресвята Богородиця стає Заступницею, Покровителькою і Царицею нашого народу.

До Неї в тяжких хвилинах звертаються наші князі і їхнє військо. Князь Мстислав, що княжив у Тьмуторокані, в бою з черкесами обітує збудувати церкву в честь Божої Матері, якщо Вона допоможе йому поконати ворога. Він перемагає і радо виконує свою обітницю.

Князь Володимир Мономах у своїх споминах каже, що свою перемогу над половцями завдячує Богові і Пречистій Діві Марії. Він навіть в Її честь укладає осібну молитву. Наші князі і їхнє військо йдучи в похід проти половців у 1103 р., складають обіти Богові і Пречистій Діві Марії, і на голову побивають половців. Князь Ігор Святославович, герой епосу "Слово о полку Ігоревім", після втечі з неволі, йде з поклоном до чудотворної ікони Божої Матері Пирогощі, щоб Їй подякувати за поміч і рятунок. Галицький король Данило після успішного походу на Чехію спішить з подякою до ікони Пречистої Діви Марії в Холмі та біля її стіп складає багаті дари.

Наші славні запорожці мали на Січі церкву в честь Покрова Пресвятої Богородиці з іконою Її Покрова. Вибираючись в похід на ворога, козаки вислуховували молебень до своєї Покровительки і ревно співали "Под Твою милость". Вернувшись щасливо з походу, спішили до Неї зі щирою подякою.

Геройська Українська Повстанська Армія 30 травня 1947 р. проголосила празник Покрова своїм офіційним святом.

Кому не знана чудесна захорона почаївського монастиря в липні 1675 р. перед турецькою облогою? На ревну молитву монахів і вірних Пресвята Богородиця з'явилася над монастирською церквою і своїм омофором заслонила монастир. Ту чудесну подію увіковічнила пісня в честь Божої Матері "Ой, зійшла зоря вечоровая, над Почаєвом стала".

Вшанування Пресвятої Богородиці в українському народі найкраще з'ясовує сільська хроніка Яжова Старого в Галичині. Згадуючи про страшні татарські напади і небесну опіку Пречистої Діви Марії, хроніка каже: "Народ перестрашений і збідований втікав до своєї церковці, падав на коліна перед іконою Божої Матінки, молився гаряче й ніколи не був позбавлений Її опіки".

За виданням: о. Ю. Катрій, ЧСВВ "Пізнай свій обряд". Видавництво оо. Василіян, Нью-Йорк - Рим, 1982

НЕ ЗВОЛІКАЙ З ЛЮБОВ'Ю

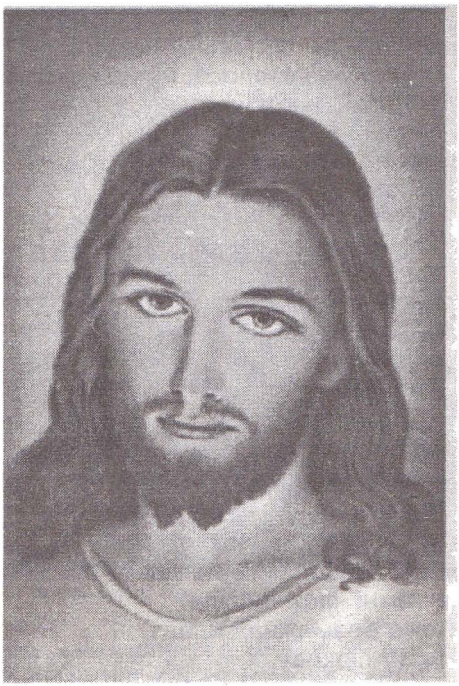

Я знаю твою злиденність, твою боротьбу, скарби твоєї душі, немічність твого тіла. Мені відомий твій страх, твої гріхи. І, все-таки, кажу тобі: "Віддай Мені твоє серце, люби Мене таким, який ти є!"

Якщо будеш чекати, поки станеш ангелом, щоб нарешті віддатися любові, то так Мене ніколи і не полюбиш. Хоч ти і боязкий, хоч часто повторюєш гріхи, яких не хотів би повторювати, не дозволяю тобі Мене не любити!

Люби Мене таким, який ти є!

Кожну хвилину і в будь-яких обставинах, в піднесенні і занепаді, коли ти вірний і коли зрадливий - люби Мене, яким би ти не був. Очікую на любов твого бідного серця; та якщо чекатимеш, коли станеш досконалим, то ніколи Мене не полюбиш!

Чи Я не можу із кожної піщинки створити серафима, променіючого чистотою, благородством і любов'ю? Але якщо Я волію залишати цих чудових істот на небі і шукати любов твого бідного серця, що ж - хіба Я не вічний повелитель любові?

Моя дитино, дозволь Мені тебе любити, Я прагну твого серця. Звичайно, з часом Я буду тебе змінювати, але сьогодні Я люблю тебе такого, який ти є. Хочу бачити, як підноситься із безодні твоєї нужденності твоя любов!

Я люблю в тобі твої немочі, приймаю любов бідних і нещасних. Хочу чути від них постійний могутній клич: "Ісусе, я люблю Тебе!"

Єдиного хочу - пісню твого серця. Мені не потрібна твоя мудрість, твої таланти. Мені важливо тільки одне: бачити, як ти намагаєшся любити!

Не твоєї доброчинності Я бажаю. Якщо б тебе нею обдарував (ти такий недосконалий і слабкий), вона б тільки пробудила твоє самолюбство. Не турбуйся про це. Я міг би покликати тебе на великі справи, але вважаю це непотрібним і заберу від тебе навіть те, що маєш, тому що Я створив тебе тільки для любові.

Сьогодні Я стою перед дверима твого серця, як жебрак - Я Цар Царів! Стукаю і чекаю! Поквапся Мені відкрити! Не розмірковуй про свою нужденність. Якби ти справді знав, який ти нужденний, ти б помер від болю.

Єдине, що ранить Моє серце,

це бачити, що ти в Мені сумніваєшся і тобі не вистачає довір'я до Мене. Я чекаю, щоб ти якнайменшу справу робив із любові до Мене. Сподіваюся, що потішиш Мене!

Не турбуйся, що в тебе немає чеснот. Я дам тобі багато. Якщо матимеш терпіння, дам тобі й силу. Якщо подаруєш Мені свою любов, обдарую тебе так, що любитимеш набагато сильніше, ніж можеш це собі уявити. Але не забувай Мене любити - такий, який ти є!

Я дав тобі Мою матір. Проводь все через Її непорочне серце!

Що б не сталося, не зволікай з любов'ю, не чекай, поки станеш святим, бо не навчишся любити ніколи. Ну ж бо, іди!

Переклала з німецької
Євгенія - Марія ЗІНЧЕНКО

ДУХОВНА ПОЕЗІЯ

* * *

У маминій Лопушанці. Там, де гора Манькова,
У лопухах капличка, як дорога підкова...
Мідь на хресті травниста, камінь заріс мохами...
Юна Зоря Пречиста ніби виходить з рами...
Кроком убік джерельце брикає, як лошатко,
Цямринка - форма серця, а на шнурі горнятко...
Як та капличка-крапля в темні часи вціліла?
Мабуть, була над нею Божа безмежна сила.
Брали її мотором, ту золоту підкову,
Трактор лиш кашляв хворо - не поборов Манькову.
Звергла Манькова хмару... Йшла вона диким туром...
Впала на землю кара чорним обвальним муром.
Било громами й градом... Трактор несло у річку...
Хвилі, кремезний камінь стерли метал на січку...
А тракторист не згинув, тільки тепер безногий,
У каяття поринув - знищений і убогий...
В маминій Лопушанці, там, де гора Манькова,
Вся у квітках капличка, як золота підкова...
Мідь на хресті вогниста, камінь цвіте мохами...
Юна Діва Пречиста тихо виходить з рами...
Сяде вона на камінь біля цямрини-серця,
Сипляться чисті сльози, як золоті зеренця...
Кажуть, вода цілюща, кажуть, вона лікує
тіло і навіть душу... Вірю: не кажуть всує...
Мамина ця капличка... Віно її дівоче...
Тихо цвіте суничка на родовищі отчім,
Я одягну молитву у найдорожче слово,
Я покладу у серце цю золоту підкову.

Емілія ТУРКОВСЬКА,
м. Івано-Франківськ

ОБРУЧНИЦІ ХРИСТА

В храмі святого Андрія у Львові відбулася хвилююча подія - облечини молодих Сестер Чину Святого Василія Великого.

Сюди прибули численні гості - священики, монахи з різних теренів Галичини, а також з-за кордону, батьки, рідні кандидаток, які приймали чернечий одяг. Прибули також розділити велику радість Сестер з новіціяту Львова Сестри Василіянки з Риму, Філадельфії, Бразилії.

Розпочинається урочиста Архиєрейська Літургія, яку співслужили з Преосвященним владикою Кир Василем Медвітом, ЧСВВ професор, ректор Малої духовної василіянської семінарії о. Йосафат Воротняк, о. Петро Бальцар з Бразилії та ін.

Під склепіння храму линуть церковні пісні. Одна за одною входять п'ять дівчат в білосніжних сукнях наречених, в білих віночках, обрамлених вельонами.

Настає хвилююча мить. Кандидатки віддають глибокий поклін Ісусові Христу у Пресвятій Євхаристії і лягають на землю перед Престолом. Це символізує їхнє відречення від світу, від марноти людського життя.

Благословляється і окроплюється свяченою водою чернечий одяг, який носитимуть монахині. А потім відбувається символічний постриг волосся, що теж символізує їхнє відречення від світу і досконалий послух. Кожна з них іменується новим духовним іменем. Ось вони, молоденькі обручниці Христа: Анатолія (Анастасія) Савка, Юлія (Мирослава) Нагорняк, Атаназія (Наталія) Павлюк, Маркела (Ольга) Венчер, Надія (Анна) Петрук. Ще мить, і вчорашні кандидатки стають монахинями, одягнувши чернечі габіти - одяг духовної радості. Кожній з них вручають вервичку - меч духовний, щоб завжди молилися, прославляючи ім'я Господа нашого Ісуса Христа і Пречистої Діви Марії. Вручають хрест з розп'яттям Ісуса Христа, як щит віри, щоб відвертати ним палаючі стріли лукавого. В руках молоденьких монахинь яскраво спалахують свічечки, прикрашені зеленню та білими стрічками. Віднині вони будуть світлом для світу, нестимуть людям світло Христового вчення, працюватимуть над спасінням людських душ для добра Церкви і на славу Божу.

Преосвященний владика Кир Василій Медвіт благословляє

новичок і всіх вірних Архиєрейським благословенням.

Під склепіння храму лине хвилююче "Многая літа".

Серця новооблечених монахинь сповнюються невимовною радістю, вдячністю Богові за отримані ласки, прагненням служити Йому, Церкві і своєму народові.

Хай же благословить їх Господь на монашій стежині життя для праці у Христовому Винограднику.

Ольга КРАК

ЯКОЮ ПОВИННА БУТИ МОЛИТВА

Кожна молитва двостороння: з одного боку - той, хто молиться (грішна людина), а з другого - той, хто приймає молитву (Бог, Пресвята Богородиця, святий). Щоб молитву прийняв той, до кого звертаємося, вона повинна бути:

1. Не багатослівна

Христос перестерігав не наслідувати поган, які гадають, що завдяки своїй красномовності будуть вислухані. На жаль, цю помилку часто повторюють і християни, проказуючи довгі молитви та дорікаючи тим, хто має відвагу нагадувати їм Христову пересторогу.

2. Молитися серцем, повним любові

На це треба особливо зважати, бо сама Господня молитва в уста вкладає прохання: "Отче, прости нам гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим". Тому безглуздо вплітати в молитву ненависть чи ворожість до якогось народу, товариства чи й системи. Зрозуміло, що така молитва неприємна Богові, бо суперечить Його вказівкам та вимогам, та й нам самим може зашкодити і наробити непотрібного клопоту. Самі в собі шукаймо ворога: ним є наша погорда, самолюбство, заздрість, лінивство та й інші вади.

3. Наполегливо звертатися до неба

На це Христос дає притчу про несправедливого суддю, якого довго просила покривджена вдовиця. І, врешті, завдяки її наполегливості справедливість перемогла: її прохання було задоволене.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

* * *

Як повідомляє столичне управління Міністерства національностей, міграції та культів, греко-католицькі громади Києва сьогодні налічують 20000 вірних. Місць для проведення служб - 2, греко-католики третьої новоутвореної парафії Святого Воскресіння Христового відправляють Святу Літургію в приміщенні дитячого садочка, що на лівому березі Дніпра. У ротонді на Аскольдовій могилі може одночасно молитись 20 парафіян, тоді як в неділю та інші свята сюди приходить кілька сотень вірних. У дзвіниці Миколи Доброго, через непристосованість приміщення, часто трапляються випадки, коли парафіяни непритомніють під час Літургії.

Питання про проблеми виходу з такого становища неодноразово піднімались в архиєпархії УГКЦ у Львові. На конференції Світового Християнського Конгресу, що проходила у Львові 19 липня, представники столичних громад УГКЦ теж доповідали про труднощі із влаштуванням парафіяльного життя греко-католиків. "Скільки років ведеться мова про виділення нам повноцінного храму. Скільки ми мали до цього часу неприємностей з боку деяких недоброзичливих урядовців стосовно Святомиколаївської парафії на Аскольдовій могилі, - розповів п. Микола Стаднюк. - А вже щодо будівництва нашого собору святої Анни біля Львівської площі, то це взагалі наче далека перспектива".

За повідомленням API

* * *

Греко-католицька громада міста Караганди, що у Казахстані, невдовзі матиме власний храм з металевих збірних конструкцій. Такий незвичайний подарунок вирішили зробити нашим співвітчизникам римо-католики з Німеччини. Коли кілька років тому влада зареєструвала релігійне об'єднання українських греко-католиків, німецька громада дозволила їм здійснювати відправи у своїй церкві. До речі, в цій же церкві моляться також і поляки. Цікаво, що ксьондз Збігнєв, який приїхав сюди з Польщі, знає також і східний обряд, швидко навчився розмовляти українською мовою. При потребі він заступає греко-католицького священика Василя Дурду. Німецький та польський священики по змозі допомагають українській громаді також і матеріально, хоч польська громада будує свій, власний храм. Нещодавно Клуб греко-католицької інтелігенції допоміг карагандинцям нав'язати контакт з парафією святого Андрія у Сіднею, яка вже надала нашим вірним суттєву матеріальну допомогу.

* * *

У Гвінеї Бісау у Західній Африці закінчується будівництво першої духовної семінарії, яка через деякий час зможе прийняти перших семінаристів. У цій африканській країні не бракує покликань до священицького та монашого життя, але досі семінаристи мусіли навчатись у сусідніх країнах: Того, Сенегалі та Березі Слонової Кості. Поруч із семінарією відкривається також і вищий інститут філософії та бого-словія, який готуватиме духовні кадри.

Радіо Ватикан

З ЧАСІВ ПІДПІЛЛЯ

Минули жахіття воєнних лихоліть. Страшною лавиною залила нашу землю радянська влада, яка з перших днів обіцяла людям рай на землі. Недовго тривали ці обітниці. Несподівано над містом прокотилися страшні вістки: ночами вивозять людей, арештовують невинних, люди пропадають без вісті... Всіма заволодів страх. Ніхто не був певний завтрашнього дня. І знову - нові страхіття: зачиняють наші церкви, створюють свої, православні, духовенство приневолюють відрікатися від своєї віри, а тих, хто не підкоряється владі, вивозять або арештовують.

Католицька Церква опинилася в підпіллі без пастирів. Переді мною постало питання: мовчати чи, наражаючись на репресії, займатися апостольською працею.

Відвага перемогла страх і я (тоді єдина з катехитів), - кинулася у вир апостольської праці, зайнялася катехизацією молоді. Перші мої учні у Квітну неділю 1948 р. приступили до сповіді і першого св. Причастя.

Щоб не ходити до православної церкви вся моя праця базувалася в латинському (католицькому) костелі.

Так збігали роки неволі. Із заслання поверталися наші священики і я зверталася до кожного з них з проханням про духовний провід організованих мною гуртків молоді і дорослих.

Починаючи від 1952 р. ставила з дітьми такі вистави: "Вифлеємська ніч", "Святий Миколай", "Шевченківські дні". Сценарії до всіх вистав укладала сама, використовую їх з деякими змінами і донині.

Дотримуючись конспірації, вистави і катехизацію проводила в приватних (часто дуже тісних помешканнях), господарі яких наражалися на переслідування не менше, ніж священик і я, катехитка.

Поступово вступала в душу рівновага і якась дивна певність, що боятися не треба. До мене зверталися люди, просили навчити їхніх дітей, прийняти до нашого гуртка, який зростав чисельно. Так приєднався колишній хор з церкви св. Онуфрія у Львові. Під керівництвом п. Марії Репко (Вуйцік) постійно відбувалися репетиції хору, на які збиралися хористи і ті, хто хотів приєднатися до нас.

Всі наші священики - духовні провідники молоді і дорослих - виконували свої обов'язки з великою посвятою. Ніхто з них не думав про себе. Кожного разу доводилося бути готовим до можливого провалу, нових репресій, які то затихали, то знову наростали. Та, на щастя, яничарів у нас не було. Всі взаємно довіряли один одному, всі братньою любов'ю раділи, коли стрічалися.

Я й досі працюю катехиткою. В даний час - при своїй парафіяльній церкві Пресвятої Богородиці у Львові.

Від молодих літ належу до Апостольства Молитви, Марійської Дружини, а також до Третього Чину Святого Василія Великого при Церкві св. Онуфрія у Львові.

Коли нарешті відчинилися двері церков, відразу зайнялася залученням молоді до Марійської Дружини. Першу дружину організувала у Винниках біля Львова, другу - в Чишках, відтак - у своїй парафіяльній церкві та в с.Лапаївці біля Львова.

Анна НАОРЛЕВИЧ, м. Львів

ВОНА НЕ ШУКАЛА ЛЮДСЬКОЇ СЛАВИ

"Блаженні переслідувані за правду, бо їхнє Царство Небесне"
(Мт. 5,10)

29 червня 1995 р. на 75 році життя перестало битися серце вірної дочки Католицької Церкви, бл. п. Катерини Гробовецької (у III-му Чині СВВ - Магдалини). Її невеличка квартира по вул. Куліша, 25 була тим затишним куточком, де часто збиралися ми, молоді монахи-семінаристи і священики, щоб взяти участь у лекціях уже покійного отця - професора Єроніма Тимчука, ЧСВВ. Тут також о. Єронім приймав іспити з різних предметів; з великою зосередженістю і побожністю вчив нас брати участь і служити Св. Літургію. Сам його приклад був кращий від усіляких слів.

Великим щастям було для покійної те, що вона могла брати участь у цих молінних. В дечому можна порівняти її життя з життям милої родини для Христа у Витанії, куди після тяжкої праці любив заходити Спаситель.

Покійна Катерина-Магдалина завжди щиро і радісно зустрічала нас: як своїх рідних дітей і як апостолів Христа.

В її домі була одна з тих багатьох малих семінарій, де виховувались і навчались майбутні робітники у Христовому винограднику.

Її смерть і похорон, як і все її життя, були дуже скромними. Вона не шукала людської слави, єдиною її потіхою і бажанням було прославляти Христа - щоб правдива Христова Церква зміцнювалася і вела людей до життя вічного.

Монаша спільнота Отців Василіян висловлює щире співчуття усім рідним Катерини-Магдалини і в молитвах просить Всевишнього, щоб нагородив вірну свою слугиню тією славою, якою він обдаровує своїх добрих дітей.

о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє!

Звертається до вас редактор молодіжної газети "Дзвін" з Литви. Я хочу розповісти вам про життя українців в Прибалтиці і, зокрема, у Вільнюсі - столиці Литви. Тут діє греко-католицька церква Пресвятої Трійці, яку разом з дорослими відвідує чимало дітей і юнацтва. Останнім часом молодь так прихилилася до нашої церкви, що виникла потреба влаштувати для неї окрему Службу Божу. Особливо допоміг нашій молоді згуртуватися недавно створений християнський молодіжний центр св. Йосафата. Саме при ньому почала виходити молодіжна газета "Дзвін", друкувати яку нам допомагає посольство України в Литві. "Дзвін" уже побував в Німеччині, а тепер сподівається знайти друзів і в Україні. Хочемо добрим словом згадати і нашого настоятеля, о. Павла Якімця, ЧСВВ та о. Олександра Лісовського, які допомагають нам видавати газету і проводять уроки релігії у суботніх школах. У різних вікторинах і забавах, які влаштовує газета, бере найактивнішу участь і організаторка християнського молодіжного центру св. Йосафата п. Тетяна Лісовська - з великим ентузіазмом вона працює з молоддю. Є у нас і об'єднання пластунів. Правда, бракує літератури і пластунських одностроїв, але сподіваємося, що ці проблеми з часом вирішаться. Віримо, що відгукнуться і наші ровесники з України - ми з нетерпінням чекатимемо від них листів.

Руслан ГРИГОР'ЄВ,
м. Львів

Слава Ісусу Христу!
Всечесніший отче Василю!

Мене дуже схвилювала Ваша стаття у квітневому номері "Місіонаря" - "Мої зустрічі з іншими християнами". Якби були такими всі священики обидвох конфесій. На жаль, багатьом з них бракує справжнього християнського такту. Я щиро радію, що після багатьох років неволі відродився і нестиме світло Христової віри "Місіонар". Моя мати була дуже релігійною людиною і передплачувала довоєнний "Місіонар" аж до його ліквідації більшовицькою владою. Зберігала підшивки "Місіонаря", який виходив ще за австрійських часів... Все загинуло у вогні. Гарний був довоєнний "Місіонар", а якими прекрасними були його щорічні календарі журнального типу! Гарний і Ваш "Місіонар", хоча й поступається довоєнному. Та це тимчасове явище. Бажаю Вам і всьому колективу журналу міцного здоров'я та успіхів у місіонерській діяльності.

Ярослав ГАВУЧАК,
с. Старі Кути на Косівщині

БОГ

- Немає Бога! - вигукнув зухвало молодий чоловік. Хто бачив Бога? Де й коли?!

- Нікчемнику, - торкнувся вітерець ніжно його кучерявого чуба. - Бог є. Він є всім і всюди. Бог - це вічність. Він творець космічного безмежжя. Усе духовне, все, що живе у всесвіті - творіння Його незбагненної премудрості.

Глянь лише довкола себе на чудову природу, і в її усмішці побачиш Бога. Вслухайся в тихий прибій морських хвиль, і в ньому почуєш Божий голос. Тебе п'янить буяння прекрасних квітів? Вони - Боже творіння, таке ж, як і ти, людино.

- Але мене вчили інакше, - наполягав молодий чоловік.

- Зла була твоя наука, - мовив вітерець. - Глянь, людино, очима глибокої віри у своє серце й там знайдеш Бога. Бо ж і в такому мізерному творінні, як ти, є часточка Бога...

І вітерець гойднув верхів'ям дерев, залишивши молодого чоловіка у глибокій задумі.

Святомир М. Фостун
Лондон, Великобританія

ПШЕНИЧНЕ ЗЕРНО

легенда

Літо. Збіжжя на полях заколосилося вже. Межею проміж пшеничні лани йдуть люди. Це Ісус Христос із апостолами. Сонце пече. Спрага й довга мандрівка знесилили апостолів. Мучить їх голод. Апостоли зривають пшеничні колоски, розтирають їх на долоні та їдять не зовсім спіле зерно.

Тільки святий Петро не їсть. Каже:

- Не їстиму цього зерна, хоч я теж голодний. Воно ні до чого!

На це звернувся до Петра Христос та сказав:

- Петре, чого покидуєшся зерном пшениці? Кажу вам, з того зерна буде хліб життя духовного, тіло моє, за вас ломлене, що даватиме життя вічне.

І взяв Господь у руку пшеничне зерно, дихнув на нього й, показуючи його апостолам, сказав:

- Оце вам знак на зернятку пшениці, що сповниться це вмить, що я говорю вам.

Зачудовані апостоли оглядають зернятка та справді бачать маленький знак, що досі його там не було. Беруть інші зернятка пшениці й на всіх вже є цей знак.

А діялося це незадовго перед Тайною Вечерею, що на ній встановив Христос Найсвятішу Жертву. І від Тайної Вечері перемінюється пшеничне зерно на кожній Службі Божій в тіло Ісуса Христа. І не можна вживати до Служби Божої ніякого іншого збіжжя, тільки пшеницю. А знак, що його Ісус Христос поклав на зерно пшениці, бачимо й досі на кінці кожного зерна.

НЕЗВИЧАЙНЕ НЕГРЕНЯ

Наші земляки уже понад сто років живуть у країні, що зветься Бразилія. Є там наша єпархія, наш владика, наші священики, монахи і монахині.

Одного разу поїхав я в наше село, яке там називають колонією, щоб вперше запричастити малих діточок. Ще добре не причепурився з дороги, як підходить до мене катехитка і запрошує до церкви, бо діти вже зібралися і чекають на іспит перед сповіддю й причастям, та й на саму сповідь. Заходжу до церкви, молюся і звертаюся до діточок. Малі хлопчики і дівчатка з цікавістю роздивляються нового отця, а я зауважую серед них маленьке негреня.

Після молитви починаю іспит. Спочатку запитую дітей, чи знають вони "Отче наш" і "Богородице Діво" та чи вміють правильно перехреститися. Запитую кожного зокрема і врешті звертаюся до чорношкірого хлопчика: "Хрестися, малий". А він чистою українською мовою каже: "В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа..."

"Він усе знає. Весь катехизм по-нашому", - перехопивши мій здивований погляд, квапиться пояснити катехитка. Виявляється, коли померла його мама, українка з нашої колонії забрала чорношкіре дитинча до себе. "Маю, - казала, - четверо своїх, то ще стане хліба і молока для цієї сирітки". І хлопчик так гарно виховався, що прихилився душею до нової родини і до нашої Церкви.

Володар БУЖЕНКО

НАДІЯ НЕ РОЗЧАРОВУЄ

Люрд, Франція. До всесвітньо відомого чудотворного Марійського місця прибули три особливі поїзди: вони привезли важко хворих дітей з римської лікарні імені Джемеллі. У гроті об'явлень Пресвятої Богородиці ці діти пожертвували Богові свої страждання за мир у світі та за пошану до життя. Італійська добровільна організація UNITALSI, яка організовує перевезення хворих до Люрду та забезпечує їм відповідне обслуговування, запланувала на цей рік понад 120 спеціальних поїздів до Люрду. Всі паломництва хворих супроводжуються роздумуванням над темою: "Надія, яка не розчаровує", щоб страждання і фізичний біль стали джерелом солідарності та звіщенням християнської радості.

Радіо Ватикан

У видавництві Отців Василіян "Місіонер" у Львові готуються до друку такі книжки:

Апостольський лист Івана Павла II. Про гідність і покликання жінки.

Купіцький А. Катехизм. Коротка наука віри в запитаннях і відповідях.

Ляхович Д. А коли ви молитесь...

Шпіраго Ф. Антихрист

ПРОСИМО ЗАМОВЛЯТИ:

Україна, 290019, м. Львів,
вул. Б. Хмельницького, 36
Видавництво "Місіонер"
Телефон: 72-46-94
Факс: 72-18-48.